

скоро да се прѣоблечешъ, че ще наистинешъ! вика ядосано майка му.

— Мамичко, отъ гдѣ си взехме тѣзи гжсенца? пита засмѣнъ Тома.

— Отъ яйцата на голѣмата гжска. . . . Не видѣ ли кога я *насаждахме*? Едни сж се вече излупили, а други не; утрѣ може да се излупятъ и тѣ. Хайде бързай, че си мокъръ, каза майка му сърдито и го дръпна на сила къмъ стаята.

— Чакай, мамо, чакай, разкажи ми какъ излѣзоха гжсенцата отъ яйцата че тогасъ. . . !

— Върви, че ще наистинешъ. . . !

— Не ща, по-напрѣдъ ме научи, че тогава. . . !

Майката се вижда въ чудо и му разказва накратко какъ сж се излупили гжсенцата отъ бѣлитѣ яйца. Едвамъ тогава Тома мирясва и тръгва слѣдъ нея да се прѣоблича. Прѣоблача се бърже, бърже и пакъ изкача при гжсенцата. Цѣла седмица вече какъ ги гледа и не имъ се насища. Не дава прахъ да падне на тѣхъ. Веднажъ майка имъ щѣше да бѣде прѣбита съ прѣта, за дѣто ги водѣше въ дълбокото блато. Но тя прѣхвъркна въ водата и се избави. Слѣдъ малко почна да плѣска съ ржцѣ отъ радостъ, че гжсенцата плавали като майка си. . . .

* * *

Единъ день Тома се пакъ изгуби. Пратиха пакъ сестра му да го търси. Обиколи и блато, и гори, и рѣки, но нигдѣ не можа да го намѣри. Върна се при родителитѣ си отчаяна и каза: „Още веднажъ не отивамъ да търся този скиталецъ“.

Майка му се уплаши много и отиде сама да го търси. И тя прѣброди всички мѣста, но не